

כשהחליטה מאר לקרוא לבנם הצעיר נוראלדין, נאביל הנהן. הוא לא העז לשאול אם נכון להדביק לדור הצעיר את חטאי אבות אבותיו, מה גם שהיו אלה אבותיו שלו. אלה של מאר הסתלקו עוד קודם שהספיקו לחטוא. הוא בטח בעיניים עצומות בכושרה הנסתר של מאר לדבר עם יצירי שמים ושאלו כאילו חברים הם מן הבית הסמוך, ויותר מכך, סמך על סבתא דאברה המכשפת, ששמעה יצא ברחבי הגליל והארץ. כיוון שכך, החליט לא להעלות הרהורי סיוט בקול. הללו עלולים היו להתממש אם יפיוח בהם די חיים באמצעות פחד בירכתי החזה ותסריטים של פן ושמא.

פעם תהה מהו השם הזה, נוראלדין. שם שלא תמצא בקרב הנוצרים היושבים בגליל מתקופתו של המושיע, שגדל בו, הלך בו, עשה על אדמתו נסים, עלה לירושלים, מת שם וחזר לחיים רק כדי להיעלם שוב. הרי זהו שם של מוסלמי גאה. אך מאחר שידע כי ספק רב אם קיימת תשובה, וכיוון שנהג לדבוק בכל מה שפשוט וברור, זנח כל זאת והניח שנוראלדין הוא אכן שם יאה ונאה לשושלת בני נאג'אר, ואל לו לטרוח במחשבות אלה.

סיפורו של אותו נוראלדין לבית נאג'אר אירע מאה וחמישים שנה קודם, ומה שהתרחש בו הפך לאחת הטראומות המלוות את שמיו של כפר שיח'מואר. חדי האוזן ופתוחי הלב עשויים לשמוע גם היום את הד-הדיקה של הפרשה שאירעה לפני שנים רבות כל כך, גם אם אין רשומות מסודרות על אודותיה, וגם אם הותירה אחריה רק אגדות וסיפורי זקנות הנאנחות מעומק הלב ולוחשות שהאסון היה יום לאחר הירצחם של הנאהבים, נוראלדין לבית נאג'אר ונעימה הדרוזית מחצבייה.

נעימה הצעירה והנאוה הגיעה לשיח'מואר בלוויית אביה, כוהן דת דרוזי, כחלק מפמליה נכבדה שהזמינה אצל בני נאג'אר סבכה מיוחדת לבית התפילה הקטן בחצבייה. העובדה שדווקא יציר כפיהם נבחר לעטר את בית התפילה הדרוזי השוכן בין הפלגים הצלולים על רקע הרי הלבנון הנישאים, לא היה בה כדי להפתיע. רבים מחרשי העץ בגליל, בדמשק ובלבנון ניסו לשווא לחקות את סבכות העץ האגדיות של בני נאג'אר. גם אם היטיבו בגילוף ובשילוב עדינות רוח מופלאה בעץ, לא עלה בידם לחקות את הבוהק האדמוני שהשתרג בין הדמויות והצורות המגולפות כצל-לא-צל, באופן שעורר התפעלות מאין כמוה בלבו של כל אדם שעניו זכו לראות מעשה אמנות זה.

בעוד אנשי המשלחת הדרוזית משרטטים בקנה מפותם על נייר דהוי את הסבכה המהודרת שראו בעיני רוחם, שוטטה נעימה הצעירה בכפר. רק אללה יודע מדוע בחר כוהן הדת הדרוזי לצאת למסעו זה עם בָּתוּ האהובה עליו ביותר. מתברר שלא הייתה כאן יד המקרה, וגם הכופרים לא סברו אחרת. עובדה היא שמאז ואילך פני הכפר שונו ללא הכר, וגורלות רבים השתרגו יחד ועתידים היו להגיע עד חדר המעצר שבו שהה דני שדה. גם אלה שניחנו בדמיון מוגבל מפאת טרדות החיים או בשל עניינים זרים, יכולים לתאר אף היום את הרגע שבו נפגשו עיני הנאהבים והנעימים, נוראלדין ונעימה. הגורל קצב להם יומיים תמימים לשוחח על ענייני אמנות העץ ויפיו של מתאר הסבכות. הם ניצלו זמן זה עד תום והאש שהייתה בלבם כבר קודם, הוצתה. אולם הם עדיין לא ידעו עליה. גם אז, רגישים ותמימי לב ככל שהיו, בני האדם נאנקו תחת עול הזמן, ולא השכילו לראות מראשית עד אחרית באבחה אחת, אלא רק אירוע רודף אירוע, וזה רודף את חברו וכך הלאה. לו ניחנו בתכונת חיזוי זו ויכלו להיות מעל גלגל הזמן ולא תחת השפעתו, ודאי לא היה מה שהיה, ולא מה שאמור היה להיות, וכל העולם היה חוזר לתוהו ובוהו.

ימים אחדים לאחר שכוהן הדת שב עם בתו לחצבייה, שמח ומלא סיפוק על הסבכה שהזמין, הופיע בעיירה נוראלדין הצעיר בעקבות אהובתו. בני משפחת נעימה אירחוהו בלבביות רבה, השקו והאכילו אותו במיטב המטעמים. עם ערב הראו לו חדר ובו מצע רך ומפואר, והבהירו לו שהם אנשים ישרים ושומרי דרכו של אלה אלע'אדים - הנשגב, וכי הם מיטיבים להפריד בין ענייני בית התפילה שבחצבייה לבין אלה של המשפחה. מוטב יהיה, הבהירו לו בלשון עדינה אך חד-משמעית, שעם שחר יפנה גבו לחצבייה וישוב אל הגליל, שכן לא יעלה על הדעת שנצר למשפחה נוצרית, תהא מכובדת ככל שתהיה, יישא לו אישה דרוזית, מה גם שהיא בתו של אחד מנכבדי הקהילה.

לרוע מזלו של נוראלדין, שהיה אז בן שבע-עשרה בלבד, האהבה שהוצתה בלבה של נעימה לא נפלה משלו. היא גירשה מנשמתה את תבונת הנשים, שהנה מוצקה וחזקה בדרך כלל מזו של הגברים, ביחוד כאשר הם מאוהבים. נדמה היה לה שכל ייעודה הנו מיצוי מטורף, חסר פשרות וחסר פשר של אהבת נעורים תוססת. אהבה שכמוה כגלישת קפה רותח המכבה את הגחלים תחתיו.

איש איננו יודע כיצד ומתי תכננו זאת, שכן שבויים היו בידי המארחים במשך כל שהותו של נוראלדין בחיק משפחתה. מספרים שחיוכו שובה הלב של העלם, תנועותיו הרכות ונועם הליכותיו הסיחו את תשומת הלב של החשדנים ביותר בקרבם. וכך קרה אשר קרה.

הנאהבים נוראלדין ונעימה בחרו לבלות שעות ספורות יחדיו, אף שידעו כי אלה שעותיהם האחרונות עלי אדמות, כיוון שהאדמה מאירה פניה רק למצייתים לחוקיהן של התורות כולן, גם אם הללו סותרות זו את זו, ומענישה בחומרה את ההולכים כסומים אחר לבם.

באישון לילה גילו בני משפחתה של נעימה כי השניים נעלמו מבית אביה בחצבייה, ויצאו לדלוק אחריהם במחשבה שבני הזוג הצעירים שמו פעמיהם לשיח'מואר. במשך כל הלילה ההוא דהרו שני פרשים, שכבוד המשפחה היה חשוב להם כחייהם, אחר זוג הנאהבים שנעלמו באפלת הגליל, כשהם מקפידים לשמור על דממה כה גדולה, עד שאף נקישות פרסות הסוסים שנשאו אותם, נדמו לאושת הרוח בשיחי החורש ובעלי העצים.

עם שחר הוזעקו זקני הכפר הגלילי לביתו של מוכתר שיח'מואר לשיחה חטופה עם הפרשים אשר סוסיהם הזילו קצף מאפיסת כוחות. השניים גוללו את האירועים על פי סדר, מהרגע שהופיע נוראלדין בכפרם ועד אשר נפלה תרדמת אלוהים על כולם, לרבות שומרי היישוב והבית. הפרשים הבהירו כי הם מוכנים אפילו ליהרג, ובלבד שלא יעמדו מול נכבדי העדה בחצבייה בידיים ריקות.

זקני שיח'מואר העדיפו את התבונה על פני התלהמותם של הפרשים הדרוזים, שהמוות היה בעיניהם כחויית מסע לארץ אחרת וחזרה ממנה. הם רמזו שפתרון הולם לבעיה יהיה אם זוג המאוהבים יישחט, ובכך יימנע סכסוך דמים מיותר. ברור היה להם שאם ינהגו אחרת, אפילו שליטי הגליל של אותם ימים לא יצליחו להרגיע את הרוחות בין חצבייה הדרוזית לבין הנוצרים משיח'מואר הגלילית. הם חששו שמא אנשי הקהילה הנוצרית בלבנון ייגררו בעקבות אחיהם בגליל, ושוב יתחולל מסע רציחות בקרב הדרוזים, ולהפך. הכול הסכימו, אף שספק אם השמיעו זאת בקול, אלא יותר בהמהום ובניד ראש, כי הפרשה תסתיים בטוב ברגע שבו יבעבע דמם של שני הצעירים וייבלע בסלעי הגליל האפורים, בהותירו אחריו עקבות אדומים.

רק אלה אלע'אדים יודע כיצד חמקו נוראלדין האמיץ לבית נאג'אר ואהובתו נעימה מידי הרודפים המיומנים. רק אלה יודע כיצד הולך נוראלדין הצעיר את כלתו אל כפר הולדתו, והשניים הסתתרו במעבה החשכה בחדרון קטן בקומה השנייה של הכנסייה, שם שוררו נשמותיהם הצעירות וגופותיהם התאבים לנעימות אין קץ. רק אלה יודע כיצד איתרו מבקשי נפשם את מקומם עם עלות השחר. עד

היום מספרים בלחש, מעולם לא בקול, שצעירי שיח'מואר הובילו את הפרשים הדרוזים היישר אל הכנסייה.

השניים נטבחו בקול דממה דקה של שחר על משכב הדודים, ערמת קש ריחנית שעליה נפרש בד פשוט. גופותיהם הועלמו במהירות, אך לא כן צווחת האבל הנוראה של האם השכולה, שאותה ניסתה לשווא להחניק באגרופה הקמוץ עטור הטבעות, כיאה לאשת נאג'אר. הצווחה גברה שבעתיים בשל העובדה שהמכשפה הגדולה בכבודה ובעצמה, נאפשה הנוראה לבית נאג'אר, ניבאה ביום שבו נולד נוראלדין כי יחיה ימים ארוכים, והנה נשחט והוא בן שבע-עשרה בלבד. ייתכן שנבואה זו של הכשפנית, שהושמעה בפומבי ובקול בוטח, הרגיזה היטב ג'ינים חתרניים, שלא קיבלו את כורח הגורל כמובן מאליו, וניסו להוכיח בכל כוחם את ההפך. ואולי נבואה לא אחראית זו, היא שהניעה את הנער להיעתר לגחמותיה של הדרוזית הצעירה מחצבייה, בלא שעלה על דעתו לצפות שבכך יסתיימו חייו.

ואולם הנורא מכל עדיין המתין לתושבי שיח'מואר, שצפו בלב כבד בצמד הפרשים הדרוזים המתרחקים במהירות עם גופת הצעירה השחוטה, לאחר שסירבו להיעתר למצוות המקום ולנפוש מעט כאורחים מכובדים, פנו צפונה בטרם הגיח גלגל החמה מן האפלה, נגע בראשי ההרים, והפיץ עליהם אור רך כאילו לא אירע דבר, והארץ הוצפה טוב וזוהר, כימים ימימה.

אותו בוקר היה יום חג הפסחא. איש מבין הנאספים באולם התפילה שבכנסייה לא העז לשאת מבטו מעלה, לכיוון משכנם של הבורא והגואל. אילו נמשכו החיים בנתיבם הצפוי והראוי, מן הסתם הייתה ההתכנסות ביום חג הפסחא בכנסייה שוזרת חוטי דם בקורי הזיכרון, שכן הללו ניגרו מן החדר הקטן שבקומה השנייה, חלחלו דרך התקרה שביציע אולם התפילה, צבעו את הסדקים באדום ובשחור, והללו היו בלי ספק מעמיקים את היראה והופכים את מלמול התפילה להמיה עמומה וכואבת. ואולם, איש לא שיער שאימה גדולה פי כמה אורבת בקוצר רוח בפינות אולם התפילה, אשר היה מקושט בפרחים וסבכות חמדה, מעשי ידיהם של אמני נאג'אר, עיטרו את קירותיו וניחוח של קטורת אפף אותו.

בעיצומו של הטקס, בעוד הכול מציינים את פרידתו של הגואל המיוסר מקהל תלמידיו לאחר שיהודה איש קריות הסגירו לשלטונות – נפתחה הדלת ברעש גדול. רוח גדולה נשבה פנימה ונגעה בכל פינות הבית, מפיחה עוצמה בלהבת הנרות ובמנורות השמן שהאירו את אולם התפילה. תחילה הזדרזו הגברים וחבטו בבגדיהם באש שפרצה והתפשטה בסבכת העץ שהקיפה את האולם כולו בגובה קומת אדם. אך העץ, שעד אותו היום היה סבך מרהיב של חיות, עלים, פרחים וצורות גאומטריות שונות, בער בחדווה משונה בעודו מפיק רחש מצמרר, שנשמע היטב גם מתוך זעקות הקהל שנמלט על נפשו באימה וכאב. דומה שחבטות הייאוש של הגלילות בניסיון להחניק את האש, דווקא ליבו אותה. בלב המהומה התמוטט לפתע בקול נפץ היציע, ובכך הפקיד גורל רבים, שלא דימו בנפשם כי יפול בחלקם מוות בחום הנורא, כשהם נרמסים תחת רגליהם של הנמלטים מבעד לדלת הכניסה הצרה.

בדיעבד, הסבירו הזקנים החכמים שבקהילה ההמומה והדואבת בשל האסון, שנוראלדין הצעיר החל לתור אחר אהבות מוזרות ואסורות, ממש כאביו וכסבו לבית נאג'אר. אולם שלא כמותם, מזלו וחכמת כפיו לא הועילו לו. הזקנות הוסיפו שבניגוד לאבותיו, נוגע העלם בחטא הגאוה, אשר לא הניח לו ליצור קשרים טובים עם ג'ינים. כידוע, תמורת אתנן נאה מיד כל איש, הגנו הג'ינים על אבותיו של נוראלדין ועל אהובותיהם, מנעו שערוריות מיותרות ודאגו שחייהם של בני נאג'אר עם נשותיהם יהיו ראויים לחיקוי.

גם גורלם של בני המשפחה הדרוזית של נעימה לא שפר עליהם. זמן קצר לאחר מכן התנפלה עליהם חבורת נוצרים חמושים מחוף הלבנון, ואנשיה נטבחו עד האחרון בהם.